

Ο Αρχιεπίσκοπος στην Τελετή έναρξης του Διεθνούς Συνεδρίου για τα 1700 χρόνια από τη σύγκληση της Α' Οικουμενικής Συνόδου

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Παρουσία του Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος [κ. Ιερωνύμου](#) πραγματοποιήθηκε το απόγευμα της Τρίτης, 18 Νοεμβρίου 2025, η τελετή έναρξης του Διεθνούς Συνεδρίου για τα 1700 χρόνια από τη σύγκληση της Α' Οικουμενικής Συνόδου, με τίτλο: [«Ή σημασία και έπικαιρότητα τῆς Α' Οίκουμενικῆς Συνόδου»](#), που οργανώνει η [Θεολογική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών](#).

Η τελετή έλαβε χώρα στη **Μεγάλη Αίθουσα του Πανεπιστημίου Αθηνών** (κεντρικό κτήριο, Πανεπιστημίου 30). Τον Αρχιεπίσκοπο υποδέχθηκαν οι πρυτανικές αρχές, ενώ παρέστησαν, επίσης, ο Μητροπολίτης Λαοδικείας **κ. Θεοδώρητος**, Διευθυντής του Γραφείου Εκπροσωπήσεως του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Αθήνα, ο Μητροπολίτης Γουινέας **κ. Γεώργιος**, εκπρόσωπος του Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ. Θεοδώρου στην Ελλάδα, **ο Αρχιμανδρίτης Ιερώνυμος**, Έξαρχος του Παναγίου Τάφου στην Αθήνα, αρκετοί Μητροπολίτες, ο πρώην Αντιπρόεδρος της Κυβέρνησης κ. Ευάγγελος Βενιζέλος, ακαδημαϊκοί, Ομότιμοι Καθηγητές, ο Γενικός Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Εκκλησίας κ. Αλέξανδρος Κατσιάρας, κληρικοί και λαϊκοί. Τον Αρχιεπίσκοπο συνόδευαν ο Διευθυντής του Ιδρύματος Ποιμαντικής Επιμορφώσεως της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών Επίσκοπος Ταλαντίου κ. Θεολόγος και ο Αρχιδιάκονος Δημήτριος Φωκιανός.

Την τελετή προλόγισε ο Πρύτανης του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών **κ. Γεράσιμος Σιάσος**. Ακολούθησε ο χαιρετισμός του Αρχιεπισκόπου και στην συνέχεια αναγνώσθηκαν τα μηνύματα του Οικουμενικού Πατριάρχη κ.

Βαρθολομαίου, του Πατριάρχη Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής, κ. Θεοδώρου, του Πατριάρχη Ιεροσολύμων, κ. Θεοφίλου, από τους εκπροσώπους τους, καθώς και ο χαιρετισμός του Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής του ΕΚΠΑ, **κ. Εμμανουήλ Καραγεωργίου**.

Κατόπιν, ανέγνωσε την εισήγησή του ο Μητροπολίτης Φιλαδελφείας, υπέρτιμος και έξαρχος Λυδίας και Πρόεδρος Βενετίας, **κ. Μελίτων** με θέμα: **«Ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος: Ἑδραίωμα τῆς πίστεως, ἔκφρασις τῆς συνοδικότητος, διαχρονικὴ μαρτυρία ἐνότητος»**.

Η τελετή ολοκληρώθηκε με ύμνους της εορτής των αγίων Πατέρων της Α΄ Οικουμενικής Συνόδου. Έψαλλε **ο Βυζαντινός Χορός ΤΡΟΠΟΣ με χοράρχη τον Κωνσταντίνο Αγγελίδη**, Πρωτοψάλτη και Διδάσκαλο της Ψαλτικής Τέχνης.

Ακολουθεί ο χαιρετισμός του Αρχιεπισκόπου:

Ὅπως τυγχάνει γνωστό, ὁ Ἄρειος, ὁρμώμενος ἀπὸ παρερμηνεῖες τῆς Ἀγίας Γραφῆς, λογοκρατικούς, ὀρθολογιστικούς ἀριστοτελικούς συλλογισμούς καὶ φιλοσοφίζουσες ἐρμηνεῖες τοῦ δόγματος, «κατεσμίκρυνεν τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα Θεοῦ», ἀρνούμενος «τὸ ὁμοούσιον» τοῦ Υἱοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ «τὸ συναίδιον» καὶ τὸ «ἄτρεπτον Αὐτοῦ». Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὁ Ἄρειος ἀρνοῦνταν καὶ τὴν διδασκαλίαν περὶ Ἀγίας Τριάδος, ἀλλὰ καὶ τὸ «ἀκατάληπτον μυστήριον» τῆς ἑνσαρκῆς Οἰκονομίας τοῦ Προαιωνίου Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, τὴν Θεία Ἑνσάρκωση. Κατ' Ἄρειον, ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τέλει κατέληγε «ἄνθρωπος», ἔστω καὶ σχετικὰ «τέλειος», ἐν τούτοις «ἄνθρωπος», καὶ αὐτὸ ἦταν σωτηριολογικὰ ἀπαράδεκτο καὶ ἐπικίνδυνον. Διότι, ὅπως παρατηρεῖ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, «τὸ γὰρ ἀπρόσληπτον, καὶ ἀθεράπευτον. Ὁ δὲ ἥνεται τῷ Θεῷ τοῦτο καὶ σώζεται». (Ὅ,τι, δηλαδή, δὲν προσλαμβάνεται ἀπὸ τὸν Θεό, δὲν θεραπεύεται, διότι μόνον ὅ,τι ἐνώνεται μὲ τὸν Θεό σώζεται). Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ λόγος τῆς Σάρκωσης τοῦ Θεοῦ Λόγου εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐπομένως μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ μᾶς σώσει καὶ ὄχι «κτίσμα» ἢ κάτι τὸ «ἐνδιάμεσο».

Πρὸς ἀποτελεσματικὴ ἀντιμετώπιση τῆς φοβερῆς Ἀρειανικῆς αἵρεσης καὶ τῶν θεολογικῶν ἀλλὰ καὶ σωτηριολογικῶν γιὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος συνεπειῶν της, ἡ Ἐκκλησία συνήλθε σὲ οἰκουμενικὴ Σύνοδο στὴν Νίκαια τῆς Βιθυνίας τὸ 325,

«νεύματι» τοῦ μακαρίου ἐκείνου Βασιλέως Κωνσταντίνου, καὶ διетράνωσε τὴν Πίστη της στό περίφημο «Σύμβολον τῆς Νικαίας».

Ἀναντίρρητα, ἡ Σύνοδος τῆς Νίκαιας ἀποτέλεσε κορυφαῖο τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας γεγονός, διαχρονικῆς ἀξίας καὶ σημασίας γιὰ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὴν Θεολογία της, ὅχι μόνο γιὰ τὴν παρελθοῦσα ἱστορία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ παρὸν καὶ μέλλον.

Κατ' ἀρχάς, ὁ περίφημος θεολογικὸς ὅρος τῆς Νικαίας, καὶ μάλιστα ὅπως αὐτὸς συμπληρῶνεται ἀπὸ τὴν Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ 381 – τὸ γνωστὸ «Σύμβολον τῆς Πίστεως Νικαίας – Κωνσταντινουπόλεως» – ἀποτελεῖ διατράνωση τῆς θεολογικῆς ἀλήθειας, τῆς πίστεως καὶ τῆς αὐτοσυνειδησίας τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἐνώπιον τῆς μεγάλης πρόκλησης ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ Ἀρειανισμοῦ ὡς ἀμφισβητοῦντος τὴν θεότητα τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, καὶ κατ' ἐπέκταση τὸ Ὁμοούσιον τῆς Τριάδος. Ἡ θεολογικὴ ἀλήθεια τοῦ Ὁμοουσίου τῶν Τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος παραμένει ἔκτοτε ἀκλόνητος στῦλος τῆς ὁμολογίας τῆς Ὁρθῆς Πίστεως, δηλαδή τῆς Πίστεως τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἡ Σύνοδος τῆς Νικαίας ἐγκαινίασε ἐπίσης νέα περίοδο γιὰ τὴν ἐν γένει συνοδικὴ λειτουργία καὶ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς καθιέρωσης τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς τῶν κατ' ἐξοχὴν Ὁργάνων πρὸς διάσκεψη καὶ ἐπίλυση οἰκουμενικῆς σημασίας καὶ βαρύτητος θεολογικῶν ζητημάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀπόρριψης τῆς πρακτικῆς τῆς διεκδίκησης τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς ὑπατης καὶ καθολικῆς αὐθεντίας ἀπὸ «μονοπρόσωπα Ὅργανα» ἢ ψευδώνυμες συνόδους. Ἡ δὲ αὐθεντία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων συνδέεται ὀργανικὰ μὲ τὴν συνέχιση τῆς παράδοσης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποδοχῆς καὶ ἀναγνώρισης τῶν αποφάσεων τῶν διαφόρων Συνόδων ἀπὸ τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ἐπίσης, ἡ Νίκαια δὲν ὑπῆρξε ἓνα αὐστηρὰ ἐνδοεκκλησιαστικὸ γεγονός, ἀλλὰ ὑψιστὴ μαρτυρία «πολιτικῆς θεολογίας», διότι ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος «ἀνέθεσε» κατ' οὐσίαν τὴν Ἐκκλησία τὴν «ἰδεολογικὴ καὶ ἀξιακὴ» ἐνότητα τῆς ἑτερογενοῦς καὶ ἑτερόκλητης αὐτοκρατορίας, ἀνάγοντας τὴν «πολιτικὴ ἐνότητα» σὲ ζήτημα «ἐνότητας τῆς πίστεως». Γύρω ἀπὸ αὐτὴν δομήθηκε ἡ ὅλη ἐνότητα τῆς αὐτοκρατορίας, ὁδηγώντας στὸ θαῦμα τῆς «χιλιόχρονης βυζαντινῆς διάρκειας».

Ἡ 1700ῇ ἐπέτειος ἀπὸ τὴν σύγκληση τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπενθυμίζει σὲ ὅλους μας τὰ ἀρχέτυπα, τὶς παραδοχὲς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὸν διηνεκῇ ἀγῶνα Της κατὰ τῶν κατὰ καιροὺς διαστρεβλώσεων καὶ παρανοήσεων τῆς ἀποστολικῆς Πίστης. Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι τὸ παρὸν διεθνὲς Ἐπιστημονικὸ Συνέδριο τῆς περιπύστου Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν θὰ συμβάλλει στὴν ἀνάδειξη τῆς σημασίας καὶ τῆς ἐπικαιρότητας τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου γιὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι μόνον κατὰ τοὺς διαρρέυσαντας δεκαεπτὰ αἰῶνες ἀλλὰ καὶ σήμερον καὶ γιὰ τὸ μέλλον.

Κατακλείοντας συγχαίρουμε τοὺς ὀργανωτὲς τοῦ Συνεδρίου, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ τοὺς Ἑλλογιμωτάτους καὶ Ἑλλογίμους Συνέδρους τὴν ζείδωρη χάριν καὶ τὴν ἐπιφοίτηση τοῦ Παναγίου, Τελεταρχικοῦ καὶ Σοφοποιῶ Πνεύματος «πρὸς ὀρθοτόμηση λόγου ἀληθείας».

Μετ' εὐχῶν διαπύρων

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φωτογραφίες: Χρήστος Μπόνης

